

Д. Марчевски — Люляковъ

Слави и дѣдо му

Както винаги, дѣдо Стаменъ се пробуди рано. Той протегна ржка и бутна електрическото копче. Ярка свѣтлина озари стаята: низка, продълговата съ полегатъ таванъ и опушени стени. Старецътъ отметна чергата върху внука си, който спѣше сгушенъ до него и слѣзе отъ одъра. После разтърка ржце и прилекна да запали печката.

— Дѣдо, време ли е? — обади се пробудилия се внукъ.

— Рано е. Славе, полежи си още малко.

— Студено ми е.

— Потрай, ей сега ще запаля печката. И чаецъ ще сваря.

Следъ малко печката весело забумтѣ. Слави подаде глава изподъ чергата и весело се засмѣ:

— И чаецъ, а? Ами сиренце?

— И сиренце има. Ще хапнемъ хубавичко, че работа ни чака днесъ. Зимата повтори, хората бързатъ да пълнятъ наново зимниците съ дърва и вжглища.

— Ние си имаме още цѣлъ кубикъ дърва!